

Bler Holden

NJEGOVA
devojka

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Blair Holden

THE BAD BOY'S GIRL

Copyright © 2017 by Blair Holden

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za moju mamu,
bez tebe, nikad ne bih imala hrabrosti da pišem.
I za moju porodicu na *Votpadu*, hvala vam što
uvek volite ovu porodicu i ove likove.

UVOD

Mama i tata se ponovo svađaju, čujem ih kako viču kroz zidove tanke gotovo kao da su od papira. Još uvek veruju da ih neću čuti ako viču u prizemlju. Ali, na moju i njihovu žalost, savršeno jasno čujem svaku reč.

Ali takvi su oni. Svađaju se sve dok jedno drugom samo što ne počupaju kosu, a onda odu u svoju sobu. U poslednje vreme, međutim, tata je počeo da spava u gostinskoj sobi, iz koje se išunja svako jutro pre nego što odem u školu.

Misli da ja ne znam, ali znam.

Svesna sam da moji roditelji nisu baš u najboljim odnosima, ali oni nikad neće ostaviti jedno drugo. Tvrđoglavi su. Tu tvrdoglavost sam nasledila od njih, ali iskreno se nadam da nikada neću doći u situaciju u kojoj su oni. Mada, ne moram da brinem o tome da ću naći nekog koga volim i koga ću na kraju zamrzeti, jer momak koga volim mene nikad neće voleti. Previše je zauzet time što je zaljubljen u Drocu Niki. Ali, čekajte, da premotam unazad i ispričam vam zašto je zapravo Niki droca.

Nikol Andrea Bišop, poznata i kao razlog svega lošeg što mi se u životu dogodilo, jeste moja bivša najbolja drugarica i zamenica kapitenke plesnog tima. Znam je od vrtića, kad je

sve bilo sjajno i bajno i kad je to što smo delile žele značilo da smo najbolje drugarice.

Desetak godina Niki i ja smo to zaista i bile. A onda se dogodila srednja škola i ona se preobrazila u Satanino dete.

Nestala je devojčica bez prednjih zuba koja mi je plela pletenice jer ja fizički nisam bila u stanju to da uradim. Nestala je devojčica s ozbiljnim nevoljama s aknama, koja je u osnovnoj školi probdela sa mnom celu noć pomažući mi da se spremim za grozni završni test iz francuskog. Nestala je devojčica koja mi je postala sestra, koja je svake subote večerala s mojom porodicom, pre nego što bismo počele svoj nedeljni maraton *Gilmorica*.

Do kraja prve godine srednje zaposeo ju je duh Redžine Džordž, a ja sam se pretvorila u dosadnu muvu koja kruži oko nje. Borila sam se da očuvam naše prijateljstvo, zaista, ali moj ponos to više nije mogao da trpi.

Sad dolazi deo gde vam kažem da sam nekada bila debela. A kad kažem debela, ne mislim debela tako da još uvek možeš da nosiš uske farmerke i kratke majice i ipak imaš hrabrosti da kritikuješ tih nekoliko kilograma viška.

Imala sam neverovatnih sto petnaest kilograma, više nego cela srednja škola *Abraham Linkoln* zajedno. Bila sam devojka koja po ceo dan, svaki dan, nosi donji deo trenerke, dukserice veličine XXL s kapuljačom i starke, što mi uopšte nije smetalo. Ali pre nego što počnete da me sažaljevate, reći ću vam da se nikad nisam stidela svoje težine. Zapravo, bila sam prilično okej u vezi sa tim. Nisam bila na dijeti, niti sam vežbala (na veliku žalost moje majke) i nisam žrtvovala male životinje kako bi mi bogovi nekim čudom pomogli da skinem sav višak kilograma. Jela sam šta sam htela i ostajala kod kuće da na laptopu gledam *Tračaru*, a u školi me nikad nisu zlostavljali, ali su me ignorisali.

Onda se Nikol priključila plesnom timu i odjednom su me svi mrzeli. Još uvek ih čujem, znate već, dobacivanja i tiho – dobro, ne baš sasvim tiho – sašaptavanje kad bismo Nikol i ja prošle pored drugih učenika.

„Šta riba kao što je Nikol Andrea Bišop radi s devojkom kao što je ona?“

„Čime Debela Tesi ucenjuje Nikol da budu drugarice?“

„Što se Nikol jednostavno ne reši viška?“ Da, ta je fora bila da umreš od smeha.

Reći ću samo da je Nikol shvatila da joj kvarim „reputaciju“. I tako, pošto je mesecima izbegavala moje pozive i govorila da „nema vremena“ da se druži sa mnom, jasno mi je stavila do znanja da joj sada smetam i da više ne možemo da budemo drugarice.

Progutala sam ponos i pristala. I tek tako, desetogodišnje prijateljstvo zauvek je izgubljeno jer je moja najbolja drugarica bila prevelika kukavica da bi se suprotstavila ljudima koji su naše prijateljstvo dovodili u pitanje. E sad, ne bi meni smetalo da je samo ostala kukavica, ali ona je odlučila da jedna odvratna mana nije dovoljna. A ne, izgleda da je preduslov da budeš omiljen to da se pretvoriš u nekakvog izopačenog zlikovca kakve srećemo u vestern filmovima. U šta se ona i pretvorila.

I kad sam se ja u drugoj godini pojavila četrdeset kilograma lakša, ona se pojavila s dečkom. I to ne s bilo kojim dečkom. Nikol se vratila kao devojka dečka u koga sam bila zaljubljena od svoje osme godine.

Džejson Džej Stoun je bio prvi dečko koji mi je ikad poklonio cveće. Dobro, ako jedan grubo počupan maslačak smatrate cvetom. Uradio je to u trećem razredu kad sam došla u školu sa svojom omiljenom mašnom u kosi. Rekao mi je da lepo izgledam i to je bilo to – zaljubila sam se. S vremenom smo postali dobri drugovi. Dobro, on je meni bio dobar drug. Meni bi se samo vezao jezik u njegovom prisustvu. Bio je tipični „zlatni američki dečko“, plave kose, plavih očiju i zavidno dobar igrač bejzbola. Međutim, kako sam dobijala sve više kilograma, počela sam da se stidim zbog toga što se družim s njim. Imala sam višak kilograma i nikad se nisam oslobodila prepubertetske trapavosti. Reći ću samo da nisam bila devojka koja zaslužuje

da se druži s Džejom Stounom i udaljila sam se od njega. Nikol je odlično znala šta osećam prema njemu. Čak me je ohrabri-vala da ga pozovem da izađemo jer je tvrdila da je i pored mog problema s težinom zaljubljen u mene. Reći ću samo da sam se žestoko protivila toj pomisli. Međutim, leto pre druge godine srednje škole shvatila sam da sam možda konačno napravila napredak. Dok sam se mučila na pokretnoj traci i pila vode koliko sam teška, imala sam osećaj da bi ovo možda mogla da bude *ta* godina, godina kad ću konačno dobiti šansu, i da bih konačno mogla da budem neko ko bi možda mogao da flertuje s Džejom Stounom.

Čekalo me je suočavanje sa surovom stvarnošću.

Džeja sam prvi put posle tog leta videla u školskom hodniku, baš pre zvona za prvi čas. Obukla sam svoje najbolje uske farmerke, u kojima mi je igrom slučaja dupe dobro izgledalo, usku majicu, u kojoj se samo nazirao dekolte, i crne rokerske čizme. Pažljivo sam uvila kosu da bude talasasta i stručno se našminkala. Međutim, šminka za oči ubrzo mi se, ni pet minuta kasnije pošto sam ga videla, slivala niz lice.

Gurao je jezik u grlo mojoj najboljoj, izvinjavam se, bivšoj najboljoj drugarici. Da sam išta pojela, sigurno bih sve ispovraćala. Jasno se sećam da sam osetila kao da mi se nešto steglo oko srca, kao da ga neko sve jače stiska i lomi na sićušne komadiće. Grlo mi se steglo, a oči su me pekle od suza. Nikad se tako grozno nisam osećala. Najbolja drugarica preotela mi je Džeja Stouna, ljubav mog života, i to mi još kako natrljala na nos. Kao da im to što sam izgubila tolike kilograme nije ništa značilo. Bilo mi je suđeno da ostanem Debela Tesi, bez prijatelja i nevidljiva za jedinog dečka koga sam ikad želela.

Premotajmo dve godine unapred i evo me, četvrtakinja, na početku druge nedelje srednje škole. I, čudna mi čuda, četvrtakinja koja u subotu uveče sedi kod kuće i ljubav svog života

progoni na Fejsbuku. Da, počela sam sebi da se obraćam u trećem licu, jer eto šta se dešava kad otupite od dosade.

Skrolujem njegov profil koji je izgleda prepun fotografija njegove devojke u raznim fazama selfija. Grozno, eto koliko sam opsednuta.

Na njegovom ekranu je slika njih dvoje na plaži. Podigao ju je držeći je oko struka i ljubi je u obraz dok se ona ceri u kameru onim zlim kezom Smrti.

Pokušavam da blokiram mnoštvo Nikolinih slika dok ulazim sve dublje u Džejov profil. Prelep je, apsolutno savršen, razbarušene plave kose i očiju plavih poput okeana. Njegov osmeh me ubija, te jamice na obrazima, pegice na nosu, te oštre jagodične kosti...

Koliko zaljubljeno zvučim? Ali on neće ni da me pogleda jer je previše zauzet razmenjivanjem pljuvačke s prokletom Nikol Andreom Bišop. Oni su savršen par. Par koji će verovatno biti izglasan za kralja i kraljicu mature. Koji će se na kraju jednog dana venčati jer to deluje kao jedini logičan kraj. Savršenstvo završi sa savršenstvom, čak i kad je to pomenuto savršenstvo pokvareno do srži. Kako ne vidi koliko je njegova devojka zla? Kako može da bude slep za sve njene mane?

O, čekajte, sećam se. Očnjaci iskoče samo kad sam ja u blizini, a pored njega je bezazlena čivava. Ruku na srce, Džej se uvek potruđi da me pozdravi i kad god imamo čas, ponudi se da mi ponese knjige. Ja mu, naravno, nikad ne dozvolim jer je Nikol uvek nekoliko koraka dalje i bljuje vatru kroz nozdrve.

Osvežim nekoliko puta njegov profil jer sam posebno sadištički raspoložena. Ali na pola puta prsti mi se zalede kad vidim jedan post. Ne bilo koji post. To je *onaj post*. Od koga bukvalno kriknem i bacim laptop petnaest metara od sebe. Zurim u smrtnu presudu pred sobom: „Vraćam se kući, brate. Bolje bi ti bilo da mi napraviš do jaja žurku, Džej Džeje.“

Zanima vas ko me to može naterati da zadrhtim od straha, zbog koga mi noge zaklecaju i poželim da još uvek živimo u vreme odbrambenih rovova?

Ime koje zlobno zuri u mene sa ekrana jeste Kol. Kol Stoun, ime koje stoji rame uz rame s Nikol Andrea Bišop. Čudni su putevi univerzuma, zar ne? Pa, ponekad imam osećaj da u mom slučaju univerzum pokazuje pomalo bolestan smisao za humor. Kako drugačije objasniti da se imena dvoje ljudi koji su mi toliko upropastili život rimuju.

Ali, skrećem s teme, moj problem nisu imena koja se rimuju, problem je to što je Kol... čekaj, Kol se vraća? O, sranje.

Za one koji ne znaju zašto sam se sva naježila na sam spomen njegovog imena, Kol je Džejev polubrat i jedina osoba pored Nikol kojoj je izgleda hobi da me unesreći. Nemilosrdno me je kinjio kroz celu osnovnu školu. Ali pre nego što smo krenuli u srednju školu, s obzirom kakav je delinkvent, neminovno je završio tamo gde završavaju svi nitkovi. Vojna škola ga već tri godine drži podalje od mene.

I sad se vraća.

Kol Stoun, razlog zašto sam na *ti* sa sestrama u urgentnom centru, vraća se u grad. O bože, sad će ih biti dvoje! Kol i Nikol će udružiti svoje zle satanističke moći da mi život pretvore u pravi horor-film.

Progutam knedlu, zatvorim laptop i bacim ga u stranu kao da je opsednut.

Poen za bolesni smisao za humor univerzuma, nula za plavušu koja uvek završi mrtva u kadi.

PRVO POGLAVLJE

On je Buš, a ja mu dođem kao njegov mini-Avganistan

Krišom navučem na glavu kapuljaču jakne kad me tata u ponedjeljak ujutro odbaci do škole. Ostala je iz vremena Debele Tesi i zato je toliko vrećasta da me gotovo proguta. Cilj je da budem što neprimetnija za ljudsko oko, a ima li boljeg načina da to postignem nego da obučem nešto što „nova ja“ ne bi ni mrtva nosila? Džak krompira bi bio privlačniji.

Otac me radoznalo merka dok oprezno idem ka zgradi. Uvek mogu kasnije da mu objasnim da pokušavam da spasem život. Kad se on konačno odveze, požurim, još uvek na oprezu, kao u lošem špijunskom trileru, i utopim se u gužvu u srednjoj školi *Abraham Linkoln*. Zasad je dobro.

Plan je da brzo zgrabim knjige iz svog ormarića, što će možda biti i jedini način da me neko danas prepozna. Strategija uključuje i to da danas sedim skroz pozadi, da budem neprimetna kao buva na jorkširskom terijeru. Čudno je to koliko je lako izigravati Džejmisa Bonda kad si u smrtnoj opasnosti.

Sad ćete reći da preterujem i da ne znam da li će Kol uopšte biti danas u školi. Ali stvar je u tome da tog dečka toliko dugo poznajem i znam njegove izopačene ideje. Napašće kad ne budem bila na oprezu, a to se, prijatelji, neće dogoditi.

„Tesa.“

Moja kamuflaža je provaljena! Zažmurim i krenem ka učionici, koja je igrom slučaja u suprotnom smeru od onog ko kvari moj savršeno smišljeni plan.

„Tesa, čekaj!“

Nastavim da idem, osvrćući se levo i desno, u nadi da Kol neće iskočiti iza nekog ćoška s pištoljem za pejtbol u ruci. Ta podmukla prostačina... sad ima i ulizice, zar ne?

Vidi se da mi paranoja baš ne pristaje.

Požurim koliko mogu, ali nisam dovoljno brza. Neka ruka me uhvati za rame, otvaram usta da vrisnem, ali odahnem kad mi pogled padne na narukvicu na ruci onog ko me drži. Na perlicama na toj ljubičastoj narukvici ružičastim slovima piše „M-E-G-A-N“, a njena vlasnica je slučajno moja najbolja drugarica. Sa sigurnošću znam da ne želi da mi fizički naudi, dobro, bar ne namerno.

„Zašto“, zastane da dođe do vazduha, „tako“, još jednom duboko udahne, „brzo trčiš?“ Zadihana je kao da je upravo istrčala maraton, a ne jurila za mnom niz školski hodnik, ali u njenu odbranu, ona je još veći štreber od mene i vežbanje joj je potpuno strano.

„Hajdemo na čas, objasniću ti“, kažem i hvatam je za mišicu, vukući je sa sobom da ne privlači previše pažnje.

„Ooo, osećam neki trač.“ Ushićeno trlja ruke, a njene zelene oči oduševljeno zablistaju.

Upoznajte Megan Šarp, jednu od mojih najboljih drugarica, iz vremena posle Nikol. Zbližili su nas zajednička mržnja prema hemiji i ostajanje dokasno u biblioteci. Ona je odlikaš, predodređena da završi na *Prinstonu*, fakultetu iz svojih snova. U slobodno vreme, omiljena zabava joj je da zna sve o svakome, iako to znanje možda nije pouzdano. Megan je prelepa, tamnoride kose i besprekornog tena. Liči na porcelansku lutku i zavidim joj na tome što je sitna i nežna, za razliku od mene, koja sam sve samo ne to.

Ulazimo u učionicu, a gospođa Sančez kao po običaju čvrsto spava u svojoj stolici dok joj pored glave proleću aviončići od

papira. Ugledamo svoju drugu najbolju drugaricu Bet kako pored prozora mahnito škraba u svesku, i krenemo ka njoj.

„Ćao, Bet!“ Žacnem se od Meganinog prodornog glasa, ali nju ne možete utišati. Jutarnji pozdrav joj je stil života.

Bet ne podiže pogled i shvatim da je u svojoj zoni. Svojoj „pišem pesmu, približi mi se i ubiću te“ zoni, pa zato odvučem Megan od nje i bez reči sednemo na naša mesta.

Bet Romano je moja druga najbolja drugarica iz vremena posle Nikol. Prebacila se u našu školu na drugoj godini tako da nije upoznala Debelu Tesi, ali jeste prisustvovala Nikolinom mučenju. Najblaže rečeno, ne voli mnogo siledžije. Da su mi platili svaki put kad sam morala da je zaustavim kako ne bi udarila Nikol u facu, mogla bih da zbrisem iz grada i preselim se u Timbuktu. Sa mrežastim čarapama i majicama s imenima bendova, uz prepoznatljivu kožnu jaknu, skroz je pogodila taj izgled rokerke. Kao ugalj crna kosa i prodorne plave oči samo još više ističu njenu žestinu. Drugima možda deluje pomalo zastrašujuće, ali je sjajna drugarica.

„Dobro, hoćeš li mi reći zašto si bežala od mene kao da si upravo nekog ubila i zašto si obučena... tako?“ Nabira nos videći kako izgledam, a ja pokušam da se ne uvredim. Veći deo života sam se tako oblačila i tada to nikom nije smetalo.

„Ti ne znaš?“

Izgleda da je to nešto najgore što možete da kažete nekom ko živi od tračeva.

Izbeumljeno me pogleda sva van sebe. „Šta? Šta to ne znam?“

„Kol Stoun se vraća.“ Progutam knedlu, a onda usledi značajna pauza. Pauza koja govori ono što ja već znam. Šok na Meganinom licu brzo zameni sažaljenje. Stavi ruku preko moje i ozbiljno kaže: „Žao mi je.“

„Ne kapiram čemu tolika frka. Zašto je taj Kol toliko strašan?“
pita Bet i zagriže čizburger. Napravi grimasu i sve ispljune. Dve

godine je u ovoj školi i još uvek nije shvatila koliko je hrana loša. Sedimo skrivene u najudaljenijem kutku kafeterije koji sam mogla da nađem i, začudo, preživela sam do ručka.

Megan me učutka pre nego što i otvorim usta. „Kol proganja Tesu“, jednostavno kaže. Betine oči se iskolače, a ja onda ispravim Megan: „Ne proganja me. On je samo neko posebno dizajniran za to da me muči“, kažem jezivo mirnim glasom.

„Nije valjda toliko strašno“, kaže Bet slegavši ramenima i kopa po torbi dok ne izvuče više puta presavijenu polupraznu kesicu čipsa.

„Da, nije strašno jer znaš šta je strašno? Strašno je, Bet, kad ti preko nedelje ponestane čokolade i Rajana Goslinga. Kol i njegova strahovlada zaslužuju mnogo bolje ime“, Megan me ponovo preduhitri. Hej bre, pričamo o mom zlostavljaču.

„Je l' seksi?“, pita Bet smejući se i treba mi trenutak da shvatim šta je pitala. Sačekam nekoliko sekundi pre nego što odgovorim, dok izvlačim poslovični nož iz leđa. Kakve veze ima da li je seksi? Seksi čudovišta su i dalje čudovišta.

„Dušo, pored njega bi se i Mikelandelov David postideo!“ Megan zaneseno uzdahne.

Udarim je po mišici, a ona dureći se dodaje: „Ali činjenica je da je taj tip stvarno seksi.“

Da bar nije u pravu.

Došao je i poslednji čas, a ja nisam naletela ni na jedan od ona dva užasa, ni na Nikol ni na Kola. Ali to je pre svega bilo zato što je Nikol ceo dan bila na času plesa. Poslednji čas je, nažalost, fizičko, i mada se sada osećam mnogo prijatnije u svom telu, Debela Tesi u meni još uvek se muči da navuče šorc za fizičko dok paradira pred kritičkim pogledima tinejdžera.

Ali ipak moram to da uradim jer ovo je srednja škola i fizičko je obavezno mučenje baš kao i tajanstveno meso ponedeljkom. Zvono za poslednji čas dozvoljava mi da se opustim. Pretpostavljam

da Kol danas nije u školi, a pošto nisam videla Nikol, shvatim da je dan prilično dobro prošao. Prerano sam to izgovorila. Proklinjem sebe u sebi i ugrizem se za jezik kad je čujem:

„Hej, Debela.“ Škrugućući zubima, napravim ravnodušnu facu. Okrenem se na petama u svlačionici i stojim licem u lice s đavolicom lično.

„Nikol“, odgovorim pokazavši da sam je primetila.

Stoji u svom ljubičasto-žutom plesnom kostimu koji se praktično sastoji od oskudne suknjice i još oskudnije majice na bretele. Tamna kosa podignuta joj je u visok konjski rep što joj ističe crte lica. Koža joj je kao i uvek besprekorno čista i savršeno preplanula. Odeća ističe njene oči boje lešnika, a pune usne namazane su neutralnim sjajem. Moja bivša najbolja drugarica jeste lepotica i svesna je toga. Zbog svog latino porekla odskače među bledolikom i svetlokosom većinom.

Nemam pojma kako joj uspeva da izgleda tako dobro iako je ceo dan provela preznojavajući se u sali za fizičko.

„Vidim da još uvek ne radiš vežbe za smanjivanje kukova koje sam ti rekla.“

Hajde, ismevaj mene i moje navodno ogromno dupe.

„Izgleda da na tebi nisu delovale, pa rekoh da ne gubim vreme.“ Ponekad se izlanem pred njom. Znam da nije pametno odgovarati joj, ali ovaj dan je ostavio traga na meni. Iscrpljena sam i, iskreno, već mi se smučilo da budem uplašena.

Podrugljivo se smeška i priđe mi dok nas ne deli samo nekoliko centimetara. Očigledno želi da me zaplaši i bogme joj je uspelo.

„Šta si rekla?“

„Ovaj, ništa. Nisam ništa rekla“, promucam, a hrabrost me brzo napusti.

„Tako sam i mislila. A sad mi se sklanjaj s puta dok te nisam zgazila, bednice“, zarezži i bukvalno me odgurne s puta.

Pošto je otišla, desetak minuta stojim na istom mestu i pokušavam da umirim disanje. Ne idu mi baš dobro suočavanja

i bog će ga znati šta me je nagnalo da odgovorim Kraljici Kučki. Uradim nekoliko vežbi disanja koje sam videla na televiziji i koje se pokazuju prilično besmislenim. Još uvek u stanju šoka, odem do svog ormarića, gde ostavim torbu za fizičko i telefon. Posle jedne neslane šale Nikol i njenih ortakinja, na svakih nekoliko meseci menjam kombinaciju.

Hodati školom go u stvarnom životu užasnije je nego i u jednoj noćnoj mori.

Pošto sam zaključala svoje stvari, krenem nazad ka sali da bi me po treći put tog dana neko zaustavio. Ovog puta, međutim, moje srce reaguje sasvim suprotno onome kako je reagovalo kad sam videla Nikol.

Srce mi zadrhti, *zadrhti!*

„Tu si, Tesa. Ceo dan te tražim.“ Pređa mnom se pojavi Džejson Stoun, i naslonim se na ormarić da se ne onesvestim ugledavši njegov osmeh. U opremi za fizičko izgleda kao plavokosi Adonis. Pogled mi se zamuti kad vidim njegove snažne zategnute trkačke noge i definisane bicepse.

„Stvarno?“ Zaneseno uzdahnem kad mi se približi, a onda se šamaram u sebi što zvučim tako glupavo. „Stvarno?“, ponovim dubljim glasom, ali ipak uspem da zvučim kao moj tata kad se prošle godine zagrcnuo koskom.

„Aha. Jeste. Zapravo, još od juče hoću da pričam s tobom.“

Znam da bi trebalo da ga slušam, očigledno priča nešto važno. Ali jednostavno je prelep. Pustim da mi pogled šara preko njegovog tela, lica, savršene plave kose...

„Tesa?“ Mahne mi rukom pred licem, naglo me vrativši u stvarnost.

„Š...šta?“

„Hteo sam da vidim da li si dobro.“

„Dobro sam“, odgovorim, svesna da mi se licem razliva širok osmeh. Džej je tako sladak što brine zbog mene, pita me da li sam dobro, priča sa mnom iako se njegova devojka tome žestoko protivi.

„Stvarno?“ Deluje iznenađeno. Pitam se zašto?

„Aha, skroz. U nedelju sam imala malu temperaturu, ali ništa što malo dobre stare pileće supice ne može da sredi.“

„Ne, nisam...“ Mnogo je sladak kad je zbunjen!

„Šta?“

„Šta?“, ponovi i presladak je kad se zbunjeno namršti. Treba nam trenutak da se pribereмо, a meni da se smirim. Džej skupi hrabrost i saosećajno me pogleda.

„Slušaj, Tesa, mislio sam da bi trebalo da znaš da se Kol vraća. Ostavio je poruku i četvrtu godinu će provesti ovde, kod kuće.“

Znam sve to, ti predivni stvore, jer te vikendima uveče špijuniram. Ali on to ne mora da zna. Vreme je da upotrebim svoje nepostojeće glumačko umeće.

„Šta? Ti to ozbiljno? Ja... au, stvarno se vraća?“ , uzviknem.

„Aha, vraća se.“ Da li mi se to samo čini ili Džej ne deluje ništa srećnije zbog toga od mene? „Samo sam hteo da vidim jesi li dobro jer je tvoj odnos s Kolom...“

„To nije odnos, Džeje, to je tiranija. On je Buš, a ja mu dođem kao njegov mini-Avganistan.“

Nasmeje se, a ja se istopim kad mu se na obrazima pojave one slatke jamice.

„Zaboravio sam koliko si duhovita“, osmehne mi se, a plave oči mu blesnu. Čoveče.

„Slušaj, ako te bude gnjavio, obrati se meni, važi?“ , kaže posle nekog vremena ozbiljnim glasom i ja klimnem glavom.

„Zaštitićeš me?“ Samoј sebi zvučim glupavo, ali baš me briga.

Džej se počese po vratu i promrmlja *da* dok se ja obuzdam da ga ne udavam poljupcima.

„Hvala, Džeje, to mi mnogo znači.“ Na obrazima mu se pojavi jedva приметно rumenilo i ne izgubi se dok zajedno ulazimo u salu za fizičko. Srećom, Nikol nije tamo i taj jedan sat pretvaram se da je Džej moj i da je sve savršeno.

DRUGO POGLAVLJE

Ja sam njena zla sestra bliznakinja Svetlana iz Rusije

„Pa, dušo, čujem da se Kol vratio“, kaže moj otac dok sedimo za večerom.

O, nije se još vratio. Da jeste, ne bih sedela ovde u jednom komadu, pomislim i ljutito nabodem zrno graška.

„Stvarno? Nisam znala“, odgovorim, a moja majka s nevericom otfrkne i zakikoće se.

„Vas dvoje ste uvek bili tako slatki zajedno. Taj dečko te jednostavno nije ostavljao na miru“, priseća se s ljubavlju dok ja pokušavam da shvatim koji deo mučenja kroz koje sam prošla mojoj majci izgleda „slatko“.

„Kamo sreće da jeste“, progundam.

„Hajde, Tes, ne možeš da budeš u lošim odnosima sa šerifovim sinom, zar ne? Ovo je izborna godina i treba nam sva pomoć koju možemo da dobijemo“, kaže tata, a ja ga častim svojim najboljim „je l' me zajebavaš“ pogledom. Ako misli da ću se uvlačiti u dupe svom najgorem neprijatelju samo kako bih mu pomogla da pobedi na izborima, nek se pozdravi s položajem. „Naročito pošto je tvoj otac u ovom poslednjem mandatu toliko razočarao“, umilno kaže majka, ali se potruđi

da njene reči što više zapeku. Osećam da se sprema svađa pa završim večeru u rekordnom vremenu. Sasvim zaboravivši na Kola, odjurim na sprat dok neko nije počeo da baca escajg.

„Treviso, ustaj!“, viknem pred vratima sobe mog brata, triput glasno pokucavši na njih, i prestanem kad mi kao i obično odgovori psovkom. Ovo je deo naše svakodnevne rutine. Mom starijem bratu budilnici ne pomažu, pa sam na sebe preuzela obavezu da vodim računa da ne upadne u komu. Možda deluje čudno što se moj brat budi u vreme večere, ali svi smo se navikli na to da je noćna ptica. Moji roditelji su shvatili da su izgubili svog bludnog sina, a ja sam shvatila da se prema novom Trevisu treba odnositi tako što ćeš se držati na bezbednom odstojanju.

Vidite, Trevis sad ima dvadeset jednu godinu i još uvek živi kod kuće jer je izbačen s koledža. I to zbog falsifikovanja rada, prilično glupo za studenta sa svim desetakama. Onda ga je ljubav njegovog života šutnula pa se okrenuo alkoholu da bi se, citiram, „izborio sa tim sranjem“.

Još od prošle godine gotovo hronično je mamuran i, ma koliko on to želeo, moj otac tu ne može ništa da uradi. On je gradonačelnik i ne može da iznosi svoj prljav veš u javnost. Kad neko pita za Trevisa, mi to jednostavno ignorišemo ili kažemo nešto u fazonu da radi na ostvarivanju svojih drugih „ambicija“, kao što je pisanje sledećeg velikog američkog romana.

I usred te disfunkcionalne porodice stojim ja. Uznemireno iščekujem nuklearni napad, drugima poznat i kao povratak Kola Stouna.

Skljokam se na krevet i izvadim materijal koji mi treba za doma-ći. Imam za sutra sastav koji sam već napisala. Dobro, skicirala sam ga i napisala onog dana kad je i zadat, ali ne škodi da ga još jednom proverim. Tako je to kad vam je jedino preostalo da budete štreber. Nikol se postarala da budem isključena iz bilo kakve aktivnosti koja bi zapravo podrazumevala druženje.

Iščitavam svoj sastav i dodajem fusnote kad tata uđe u moju sobu. Zajapuren je zbog nadvikivanja koje se upravo okončalo u prizemlju.

„Jesi li slobodna, Tes?“, iščekujući pita.

„Pa ne baš, imam ovaj zadatak...“

Kao da uopšte nije čuo ono što sam upravo rekla, gurne mi jednu fasciklu u ruke.

„Dobro, treba ovo odmah da odneseš šerifu. Odneo bih ja, ali izlazim, a njemu to odmah treba.“

„Ali, tata...“

Hoće da idem do Stounovih? Je l' on lud? Zar sam mu toliko veliko razočaranje da me spremno šalje u smrt? Ne mogu da idem šerifovoj kući jer je taj isti šerif Kolov otac. Ako se Kol vratio, onda je odlazak njegovoj kući primamljiv kao i džaranje košnice. Prošla sam već kroz to i nije prijatno.

„Uradićeš ono što ti kažem, Tes, ili nema izlazaka“, samozadovoljno kaže.

„Onda me kazni“, kažem i široko mu se iskežim.

Nije kao da mnogo izlazim, osim s vremena na vreme do tržnog centra s Megan i Bet. Nijedna od njih nije ljubiteljka kupovine pa tako najčešće završimo u *Starbaksu*, a Bet se na nekoliko sati izgubi u prodavnici CD-ova, dok Megan širi tračeve.

On uzdahne. „Samo to uradi, Tes, i ne buni se. Poslao bih tvog brata, ali pošto je, po kakvom god satu da on živi, sad jutro, ili je previše pijan da bi funkcionisao, ili previše mamuran da bi zapravo razumeo šta mu kažem.“

„Ali, tata, možda je Kol tamo, a ti bar znaš koliko je on grozan prema meni!“, zakukam, gotovo spremna da se bacim pred njega na kolena i molim ga da me ne tera da idem.

„Nemoj sad tu da mi dramiš, dušo. Uzmi ova dokumenta i kreći.“ Podigne me i praktično pogura ka vratima.

„Ti si okrutan i bezosećajan roditelj, je l' znaš?“, kažem dok me prati niz stepenice i do ulaznih vrata koja mi tako ljubazno otvori.

„Ne postaje se gradonačelnik tako što si fin. A sad požuri.“

A onda mi zatvori vrata pred nosom.

Pa to je fenomenalno. Pitam se koliko ću kostiju slomiti pokušavajući da se ušunjam nazad u svoju sobu.

Volela bih da mogu da kažem da je kuća Stounovih kilometrima daleko. Da je tako, mogla bih da kažem kako sam ozbiljno dehidrirala, onesvestila se i završila u ovdašnjoj bolnici. Iznenađujuće je prijatno zamišljati oca kako me obasipa izvinjenjima zato što se poneo kao pravi diktator.

Na moju žalost, univerzum me nikad ne izneveri i kroz jedva pet minuta nalazim se pred njihovom ogromnom trospratnom kućom. Ferou Hils je grad prepun ljudi iz starih bogatih porodica. Kuće više liče na imanja, a stanovnici su većinom neviđeno bogati. Šerif Stoun možda ne zarađuje milione, ali potiče iz bogate porodice, što se i vidi. Isto važi i za moje roditelje, što znači da je raskoš odavno prestala da me plaši.

Ruka mi okleva na zvonu dok zamišljam sve ono što bi moglo da se dogodi ako je Kol zaista unutra. Obično se završi tako što zaglavim u mesnoj bolnici sa mnogo slomljenih kostiju i gadno povređenim egom. Mada me Kol nikad nije fizički povredio, većina njegovih nestašluka smišljena je tako da igra na moj očigledan nedostatak koordinacije i nekako uvek završim u gipsu. Iako gotovo četiri godine nisam bila tamo, nije baš da mi nedostaju bolnica i divni miris sredstva za dezinfekciju. Radije ne bih da uskoro posetim staru Martu, moju omiljenu medicinsku sestru. Zažmurim i dvaput pritisnem zvonce. Sačekam pet minuta pa odlučim da okrenem kvaku. Možda imam sreće i kod kuće nema nikoga. Moći ću da ostavim dokumenta, a da ni sa kim ne dođem u kontakt.

Šerif se često zadrži dokasno u policijskoj stanici, a njegova druga žena, Džejova mama, kao doktorka radi noćne smene

u bolnici. Verovatno je i Džej izašao, pomislim preko volje. Možda se vaćari s Nikol, pomislim i stegnem pesnice.

Srećom, okrenem kvaku i vrata se otvore. Brzo zahvalim bogu, provirim unutra i vidim da je predvorje prazno. Jedno svetlo osvetljava put do kuhinje, koja je većim delom u mraku. Prisećam se da su sobe momaka na spratu, dok je spavaća soba gospodina i gospođe Stoun levo od kuhinje. Polako zakoraćim unutra da ne napravim buku. Rečeno mi je da lično predam dokumenta, a ne da ih samo ostavim negde, ali uvek tati mogu da kažem da nikog nije bilo kod kuće. Čvrsto stiskajući dokumenta, nastavim polako dalje kroz kuću. Ostavim fasciklu na stočiću na kome stoje još neka dokumenta koja deluju važno.

„Razmišljaj brzo, Tesi!“ – čujem glas od koga mi kroz kičmu prođu žmarci i instinktivno podignem glavu. Početnička greška, posle toliko godina.

Čim podignem pogled, ugledam kofu u njegovim rukama, ali, kao i obično, reagujem previše sporo. Kol stoji delom sakriven iza stubova na stepeništu i prospe sadržaj pomenute kofe pravo na mene i kroz nekoliko sekundi natopljena sam ledenom vodom pomešanom sa zelenom bojom za hranu.

Dok se oporavljam od šoka, čujem prasak zlobnog smeha koji izbije iz usta čudovišta. Stojim tako sva mokra, otvorenih usta, još uvek ne shvatajući da sam upravo nasamarena.

Stojim ukopana u mestu, a on se, još uvek se smejući, gotovo sjuri niz stepenice.

„O, Tesi, tako si mi nedostajala.“ Kikoće se dok mi se približava, ali kad me vidi, osmeh mu nestane s lica. „Ti nisi Tesi.“ Namršti se i stane tačno pred mene.

Dame i gospodo, upoznajte Kola Stouna. Sto osamdeset pet centimetara čistog zla. Mogao bi sve da prevari svojom kudravom smeđom kosom i svetloplavim očima, ali ne i mene. Kad ga prvi put vidi, svako bi drugi video prelepog odbeglog boga-manekena, ali ja bih mu rekla da je budala. Ja ga vidim

onakvog kakav zaista jeste, a to je ovaploćenje đavola. On je kreten, neviđena budaletina i on...

On me overava. Dođavola! Što ne prestane da bulji u mene kad izgledam kao Štrumpfeta okupana zelenom bojom.

„Ali ti si još uvek nezrela budala“, prosikćem, odvojim nato-pljenu majicu od sebe i sklonim kosu koja mi se prilepila za usta. Privlačna, Tesa. Privlačna.

„Meni kažeš da sam budala, a u mojoj si kući u vreme kad je Tesin otac rekao da će ona doći. Ko si ti i šta si uradila s mojom Puslicom?“, uzvikne uhvativši me za ramena i poguravši me napred.

Udarim ga u grudi i odgurnem. „Kao prvo, nisam više mala i besmisleno je da me zoveš Puslica, a kao drugo, da me više nikad nisi dotakao, Stoune, ili ću te kastrirati.“

„Stvarno, jedina devojka koja bi želela da povredi moja jaja jeste Tesi, ali ti nisi ona...“

„Ne, ja sam njena zla sestra bliznakinja Svetlana iz Rusije i došla sam da te ubijem na spavanju“, zarežim na njega.

„Sarkastična si, pretiš mojim jajima i rekla si mi da sam budala, a najradije bi opsovala. Ti si stvarno Tesi?“, kaže kao da je zabezeknut.

U njegovu odbranu, kad me je poslednji put video, bila sam teška kao dva sumo rvača i ponosno sam pokazivala zadrigli podbradak. Uvek sam imala neuglednu kratku frizuru, dok mi sada kosa pada do pojasa. Mokra je i kovrdža se, ali ipak je duga.

„O, baš ti hvala što mi veruješ, a sad mi se miči s puta.“

„Tesi, izgledaš drugačije“, kaže, još uvek delujućim pomalo zbunjeno, ne obazirući se na sve psovke kojima ga obasipam, a ja shvatim da mi zubi cvokoću.

Pokušam da ne porumenim kad mi tako stavi do znanja da me posmatra, ali on je praktično prvi dečko koji mi je to rekao i moji obrazi ne mogu a da se ne zajapure. Zar je moguće da rumenim zbog nečega što je Kol rekao? To je svetogrde.

Ali on je tu. On je stvarno tu glavom i bradom, a ja rume-
nim, pobogu.

„Pa, to se za tebe ne bi moglo reći, još uvek si jednako ružan.“
Islazim mu se, a on se zasmeljli, prokleti uobraženi kreten.

„Izgleda da drugi ne dele to mišljenje. Zapravo, žene koje
poznajem više puta su me nazvale bogom“, kaže mrđajući
obrvmama, a ja imam osećaj da ću ispovraćati večeru.

„Okej, dobro, previše informacija. Muka mi je od tebe i bolje
da idem dok se nisam ispovraćala.“

„Kao u trećem razredu za vreme tvog nezaboravnog nastupa
u ulozni Snežane?“, nedužno kaže, a ja ga prostrelim pogledom.

„Ti! Ti si mi dao onaj pokvareni kapkejk, nisam povratila
zbog nervoze.“ Mada, vrlo je verovatno da kapkejku ništa nije
falilo i da se stvarno jesam ispovraćala zbog nervoze, ali njemu
to nikad neću priznati.

„Dušo, veruj u šta hoćeš.“

Prostentjem, provučem se pored njega i krenem ka vratima.
Ali ona se otvore pre nego što sam stigla do njih i, kakve sam
sjajne sreće, u kuću uđe Džej. Naravno da mi dođe da ga poje-
dem onako u farmerkama i uskoj majici. Zablenem se u njega,
na trenutak zaboravivši na svoju trenutnu muku.

„Tesa?“ Oči mu se razrogače kad vidi na šta ličim. Sjajno,
stvarno sjajno. Jednom da naletim na njega a da mu Nikol ne stoji
nad glavom, i izgledam kao pas koga su upravo okupali crevom,
a onda umočili u zeleni žele. O, što je divno biti Tesa O’Konel.

„Čao, Džej“, glupavo kažem i slabašno mu se osmehnem.
On mi smeteno uzvratu osmehom, pa ćutke stojimo i samo
buljimo jedno u drugo. Savršena tišina, kao u svim ljubav-
nim romanima koje sam pročitala. Tišina kakvu prekine samo
momak kad poljubi devojku i kad sve postane čarobno.

Ovu, međutim, prekine Kol, koji počne da se pretvara da
povraća.

Ovo je moja verzija ljubavnog romana od koje bi i najpo-
znatiji izdavači ljubića prolili krvave suze.

„Baš ste patetični.“ Pretvara se da se guši, a ja poželim da se stvarno i uguši. Džej ga prostreli pogledom, prođe pored mene do njega i udari ga u potiljak.

„Zar ti nisam rekao da je ostaviš na miru?“, zarezži, ali Kol samo prevrne očima.

„Ljubomoran si, jelda? Pobogu, šta je tebi?“, kaže svom polubratu koji posramljeno odvrti pogled.

„Zašto bih bio ljubomoran?“

Odmah se trgnem zbog hladnokrvnosti u Džejevom glasu, ali trudim se da ne pokažem koliko sam povređena.

„Bilo bi te briga ili ne bi bio ovoliko slep, kad bi se oslobodio povoca na kome te tvoja devojka drži.“

„Ne znaš o čemu pričaš.“ Vidim da Džej gubi strpljenje, ali razgovor mi više nema smisla.

„Znam dovoljno, brate.“ Kol sa lažnom saosećajnošću potapše Džeja po ramenu.

„Hajde, Puslice, da ti nađem nešto suvo da obučeš, pre nego što se pretvoriš u sladoled na štapiću“, kaže ne skidajući pogled sa svog brata. Kao da se čekaju ko će pre da odvrti pogled, ali Džej je taj koji prvi odustane i okrene se ka meni.

„Pođi sa mnom. Naći ću ti peškir i možda nešto drugo da obučeš“, nežno kaže i ja energično klimnem glavom, a Kol prezrivo otrfrkne i ponovo sve pokvari.

„Mislim da to nije dobra ideja, Džej Džeje. Šta će reći tvoja devojka kad sazna da si bio sa Tesi?“

Spremam se da mu odbrusim i kažem da se Džej ne boji Nikol i da može da se druži sa mnom a da ne razmišlja o tome kako će Nikol reagovati. Ali oklevanje koje vidim na njegovom licu liči na udarac u stomak kad shvatim da je Kol pogodio tačno usred srede. Džej se odmakne od mene kao da je između nas neko nevidljivo polje sile.

Polje sile po imenu Nikol Andrea Bišop.

Dok trepneš, Kol me vuče za ruku i vodi me na sprat u svoju sobu. Ne odvajam pogled od Džeja iako se on trudi da gleda

svuda samo ne u mene. Zaljubljena sam u njega, ali ponekad poželim da je malo jači.

Kol me uvlači u svoju sobu ili nešto što izgleda kao kostur sobe. Krevet i dvosed prekriveni su belim čaršavima, a posvuda su naređane kutije. Sve vidljive površine pokrivene su tankim slojem prašine i namrštim se videvši svinjac na njegovom podu. Svuda je rasuta odeća, pa idem pažljivo na prstima, nadajući se da neću naleteti na njegov donji veš.

Kol kopa po jednoj kutiji i vadi duksericu s kapuljačom. „Hvataj, Puslice“, kaže, ali imajući u vidu moje reflekske, dukserica me lupi pravo po licu, pritom me umalo oslepivši.

„Hvala“, kažem glasom prigušenim tkaninom i pobegnem u najbliže kupatilo da presvučem mokru suknju. Odvrnem slavinu i pljusnem se malo po licu hladnom vodom. Malčice sam ošamućena, kao na rubu zone sumraka. Otkad je Kol *fin*? Dobro, fin je tek pošto me je pretvorio u mokru pudlu, ali znam šta sam videla dok se prepirao s Džejom. Kao da je ustao u moju odbranu. Ali zašto?

Ma zaboravite, neću da analiziram njegove postupke. Mesto mu je u onom odeljku mog mozga predviđenom za ljude koje ne volim.

Kad se vratim, Kol leži na krevetu s rukama pod glavom i zuri u tavanicu. Osmehne se kad uđem i nasloni na lakat.

„Sad bi trebalo da kažem da si više seksi od mene u mojoj odeći, ali narcis u meni mi to ne dozvoljava.“

„Bolje nemoj.“

„Ne, ozbiljan sam, Tesi. Stvarno si se promenila. I pre nego što me nazoveš površnom svinjom, hoću da kažem da si mi se upravo suprotstavila, a to nisam očekivao.“

„Znači ono polivanje vodom bilo je samo nekakav bolesni eksperiment? Da vidiš kako ću reagovati? Jasno ti je koliko pogrešno to zvuči?“

„Dobro, možda nije trebalo to da uradim – zaboravi, to je bio glup potez. Da li bi mi poverovala kad bih ti rekao da sam bio nervozan?“

Zvuči ozbiljno i na trenutak dozvolim sebi da poverujem da zaista misli sve to što kaže. Dozvolim sebi da poverujem da u njemu možda zapravo ima nečeg ljudskog. Ne dozvolim često sebi da tražim opravdanja za njegove postupke, i pre nego što sam saznala da se vraća, uspela sam da zaboravim na našu prošlost. Ali ovaj trenutak deluje drugačije, on deluje drugačije.

„Šta, želiš da poverujem da se zbog mene unervoziš?“

Prvo kao da ne zna šta da odgovori, ali onda kaže: „Unervozim se i zbog kontrolnog iz matiša, tako da ne bi trebalo to da povezuješ s tim da mi se zapravo sviđaš.“

S druge strane, pre bih ga ošamarila nego da mi govori fine stvari ili gnusobe.

„Pre bih sebi kleštima iščupala zube nego i da zamislim tako nešto, Stoune.“ Prekrstim ruke na grudima da izgledam strašnije.

„Ma sviđam ti se, zar ne? Posle svih ovih godina verbalnog sparinga i neslanih šala, mislim da sam ti u nekom trenutku prirastao za srce. Mada, neću ti zameriti.“

Prezrivo otrfrknem zbog njegove nadmenosti, shvativši da samo ubijam moždane ćelije pokušavajući da se raspravljam s njim, pa odlučim da pobeđem.

„Pa, baš lepo što si se vratio da mi uništiš život, ali bolje da idem pre nego što te zadavim.“

„Bezobraznice.“ Namigne mi, a ja dignem ruke u vazduh, toliko ogorčena da se jedva opirem porivu da mu jednostavno okončam život.

„Doviđenja, Kole.“

Okrenem se u mestu i zalupim vrata njegove sobe dok se on kikoće iza mene. Zadržala sam se u kući jedva tridesetak minuta, ali imam osećaj da sam se čitavu večnost prepucavala s Kolom. Glavom mi se širi tupi bol kad shvatim da je ovo tek prvi od mnogih dana koji dolaze i da se on vratio zauvek. Sav mir i spokoj kojima sam se nadala u četvrtoj godini srednje iščezli su onog trena kad je đavo odlučio da se vrati u naš